

Невимовне, омріяне, ніжне...

Сергій Єсенін

Невимовне, омріяне, ніжне.
Стих мій край після бур, після гроз.
Чом же душу, як поле безсніжне,
Засмутив передчасний мороз?

Стих і я. Вже не лізу в бійки.
Не клянупу, що було, як всі.
Ніби коней скажена трійка
Проскакала по всій Русі.

Знявши куряву, накопитили
І пропали під хижий свист.
А тепер в лісовій обителі
Навіть чути, як падає лист.

То відлуння летить над стріхами?
Чи далекий дзвіночок чуть?
Душе, стій! Ми з тобою проїхали
Всю бурхливу призначену путь.

Розберемось з усім, що бачили,
З тим, що трапилось в ці роки.
І образи гіркі пробачимо,
Бо й самі завинили таки.

Все сприйму я, чого й не бувало.
Тільки жаль: на своєму віку
Від життя вимагав я так мало,
Пропиваючи юність в шинку!

Як вернути душі неподоланність,
Заслужити на щастя права?
Ой ти, молодість, втрачена молодість,
Безтурботна зірвиголова!

Переклад Олександра Грязнова